

Serghei Golubițki s-a născut în zodia racului, în ziua de 11 iulie 1962. A absolvit cu brio, "magna cum laude", Facultatea de Litere a Universității de Stat din Moscova în 1984. Vorbește rusă, engleză, franceză, germană, portugheză și română. În 2004 a publicat cartea "Care este numele Dumnezeului vostru? Marile afaceri oneroase ale secolului XX", în care descrie peste douăzeci de astfel de afaceri din Statele Unite, începând cu scandalul panamez și terminând cu cazul Enron. În clasamentul celor "100 de creatori din spațiul postsovietic", stabilit de "Global Intellect Monitoring" în 2009, a fost plasat pe locul 30, "pentru gândirea creatoare asupra realităților în transformare dinamică".

Circulă pe internet articolul lui Serghei Golubițki **"Rușii uită să restituie României un mizilic de ...93,4 tone de aur!>>**

Ne continuăm susținerea pentru repatrierea Tezaurului românesc, dat în anii Primului Război Mondial spre păstrare Rusiei, bogăție care nu s-a reîntors încă acasă. Chiar și jurnaliști de la Moscova scriu foarte corect și

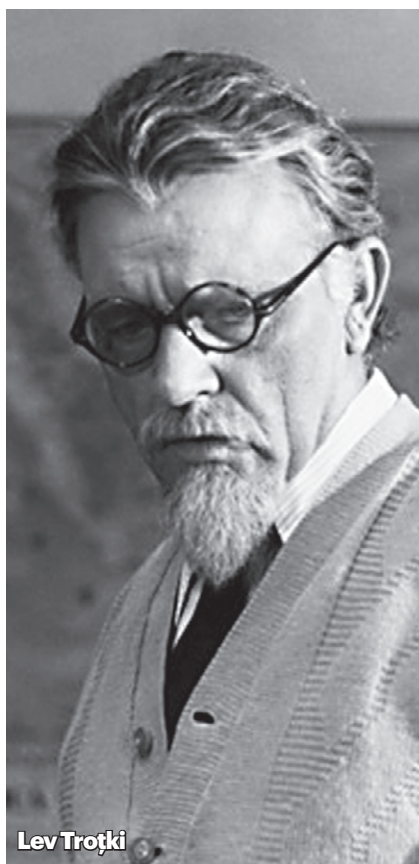
în premieră, despre Tezaurul românesc. De câteva zile, textul lui Golubițki, circulă pe internet. E bine să-l citim. Serghei locuiește la Moscova și este scriitor, filolog, jurnalist și specialist în internet-trading.

Aurul românesc (Fragmente din articolul lui Golubițki)

(...) "Cu totul aparte stă chestiunea „aurului românesc”, care nu permite în nici un chip interpretări ambigue. Și vreau să subliniez încă o dată că această chestiune are o importanță principală pentru Rusia și pentru noi, într-o măsură cu mult mai mare, decât pentru România; cu atât mai mult, pentru Moldova, ai cărei parlamentari au intervenit pentru includerea chestiunii în rezoluția APCE.

De ce susțin acest lucru? Pentru că în cazul României este vorba pur și simplu despre pierderea unor bunuri materiale, în timp ce pentru Rusia chestiunea se pune în alt plan, în cel moral. Noi recunoaștem conștient că suntem urmașii și continuatorii de drept ai unei hoții bolșevice, că suntem pui destoinici din cuibul lui Troțki.

Doar așa și nicidecum altfel. Și nici un fel de ineptii de genul comentariilor oficiale ale cinovnicilor ruși despre faptul că, adicătelea, tema „aurului românesc” ține de timpurile demult apuse, este o chestiune istorică, fără nici o tangență cu politica actuală, nu

Lev Troțki

pot acoperi monstruoasa prăpastie morală care ne separă pe noi de Lumea Binelui și a Luminii dacă refuzăm să ne recunoaștem obligațiunile de returnare a ceea ce am furat în mod deschis, cinic și impertinent. Voi încerca pentru publicul cititor al Rețelei Naționale a Oamenilor de Afaceri să readuc în atenție problema Tezaurului românesc depozitat la Moscova, acum aproape un secol.

În august 1916, România a intrat în Primul Război Mondial de partea Aliaților și a ocupat Transilvania. Demersul a avut consecințe deplorabile: armatele aliate ale Germaniei, Austro-Ungariei, Bulgariei și Imperiului Otoman au replicat imediat printr-o contraofensivă, care, în cel mai scurt timp posibil, a înfrânt Armata Română.

Guvernul României a fost evacuat în grabă de la București la Iași, la granița cu provincia Basarabia din Imperiul Rus. Dobrogea, Oltenia și Muntenia fuseseră deja ocupate, astfel încât cotropirea totală a teritoriului național părea, pe bună dreptate, doar o chestiune de timp. (...) Pentru Rusia, procesul verbal cu privire la transmiterea Tezaurului a fost semnat de gen. Aleksandr